

[Ebba Strange.]

få steder, hvor kravet om uddannelse, som SF har efterlyst, faktisk står i loven, idet der for at blive ansat som hjemmehjælper kræves en uddannelse. Derfor vil jeg godt spørge, om der er sikring for, at det antal hjemmehjælpere, der er brug for, også faktisk kan uddannes.

Til allersidst til fru Inge Krogh, der var lidt bekymret for den hjælp, der kan gives til familier, der har et handicappet barn derhjemme. Min bekymring går i den anden retning: vil kommunerne faktisk give den hjælp til de familier, der har et handicappet barn derhjemme? Fru Inge Krogh siger, at der ligger mange penge i det. Ja, der ligger mange penge i det, men fru Inge Krogh må bedre end nogen vide, hvad det koster at have et handicappet barn på en total institution, og at de penge, man eventuelt giver til støtte til hjemmene, er mange gange tjent ind, også selv om det drejer sig om tabt arbejdsfortjeneste.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg synes også, at bemærkningerne om de manglende alternative forslag fra socialministerens side falder lidt ved siden af. Vores eget parti har stillet 29 ændringsforslag til bistandsloven og diverse ændringsforslag til loven om amtsankenævnen osv., så det er jo ikke, fordi man ikke i tide har sagt fra, og der er jo også ude i befolkningen megen interesse for loven og interesse for disse ændringsforslag.

Når jeg er bange for, at mange kommer på varig hjælp, så er det jo ikke en angst, jeg griber frit ud af luften. Jeg sammenligner det nemlig med andre ting i vores sociale system. Der var en periode, hvor man fremhævede, hvor godt det var, at tidsbegrænsningen for sygedagpengene faldt væk, at vi ikke længere havde de 312 dage i 24 måneder. Til gengæld skulle udbetalingen korrigeres og undersøges hver 3. måned. Hvad er det blevet til? Det er blevet til en stramning fra sikringsstyrelsen, hvor man indskærper kommunerne at gøre det til noget, der mere og mere minder om en korttidsydelse. Når jeg så genfinder 3 måneders reglen med den forbigående hjælp, så har man lov til at tænke sig om og advare mod, at det også bliver vane her.

Det er meget glimrende, det må jeg have

lov at sige, at socialministeren her vil stå og give en garanti for, at sådan en type bruger som den enlige mor, jeg talte om, ikke vil komme på varig hjælp. Jeg tror desværre ikke på det, men vil da bruge ministerens ord og meget stærkt anmode om, at vi får det præciseret endnu nøjere i cirkulæret.

Så må jeg sige til fru Grethe Philip, at man er nødt til at vælge side. Man kan ikke stå og sige, at man vil have samlevende par behandlet som ægtefæller, og så sige nogle pæne ord om, at man ikke kan lide dyneløfteri. Hvis vi vil det, så giver det dyneløfteri, og så må man vælge: vil vi det, eller vil vi ikke? Hvis vi laver en regel om det og ikke vil have kontrollen, så bliver det meget vilkårligt, og det bliver i øvrigt også gennemført, det ved vi jo allerede med det eksisterende dyneløfteri.

Så er der myten om invalidepensionerne. Det er jo meget interessant, at noget så væsentligt som, at vi pludselig skærer ned på vores pensionstildelinger, sker, uden at nogen ved noget om det. Det er heller ikke rigtigt, for hr. Jacob Sørensen startede hele historien ved at tage 40 mill. kr. på bevillingen til invalidepensionstildelingen. Da det nu engang er en lovbunden ydelse og man formoder, at de kan læse i invalideforsikringsretten, så har der her ligget en klar besked om, at man skulle skære ned på tildelingerne.

Jeg fik ikke noget svar fra socialministeren på, hvad hun vil gøre ved den kendsgerning, at man ikke i alle kommuner opbygger den rådgivning, der er hjemlet i § 28. Det er bistandslovens bærende idé, og det måtte dog vække uro, når man ved, at den ikke kan gennemføres, samtidig med at loven gennemføres.

Jeg synes ikke, vi har fået svar på den berettigede tvivl, som befolkningen deler. Jeg synes, man har gjort debatten overfladisk, og det kan kun øge min ængstelse for, at man ikke vil noget fornuftigt med denne lov.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne sige til fru Grethe Philip, at det allerede efter forsorgsloven i dag er sådan, at kun juridiske ægtefæller har forsørgelsespligt over for hinanden, og at det derfor kun er ved beregning af hjælp til den ene ægtefælle, der skal tages fuldt hensyn til den